

Το Μοναστήρι είναι κατεξοχήν μια οικογένεια, μια αγαπητική κοινωνία (Δημήτρης Ιωάννου, Φιλόλογος - Συγγραφέας)

/ [Πεμπτούσία](#)

Πάνω από όλα λοιπόν το Μοναστήρι είναι κοινότητα. Ούτε καν η προσευχή ενός μοναχού δεν πρέπει να είναι ξεκομμένη από την όλη προσευχή της αδελφότητας - χωρίς αυτό να σημαίνει ότι καταργείται το πρόσωπο και ο διακριτός αγώνας του. Ο πατήρ Αιμιλιανός θεωρούσε την κοινή προσευχή ως την ανώτερη ασφαλώς μορφή προσευχής -ως μυστική συνύπαρξη ακριβώς του πιστού με τους αγίους στην ουράνια Λειτουργία. Η Ευχαριστία είναι η ύψιστη μορφή προσευχής, κάτι παραπάνω μάλιστα από προσευχή. Είναι η προσοικείωση εκ μέρους μας του λυτρωτικού έργου του Χριστού, και άρα η θεώσή μας (απαιτείται βέβαια και η δική μας «συνέργεια»). «Ένας μοναχός, λέγει, δεν μπορεί να έχει δική του ατομική προσευχή, ξεκομμένη από την κοινότητα. Την νοερά προσευχή... μπορεί να την ασκεί μόνο εφόσον συμμετέχει ως αναπόσπαστο μέλος στη

συλλογική προσευχή της Εκκλησίας». Είναι αδιανόητο πχ μια μητέρα να κάνει «ατομική» προσευχή, να μην «λειτουργεί» δηλαδή ως μητέρα ακόμη και στην προσευχή της, να μην αποτελεί η ευχή της πρωτίστως δέηση υπέρ των τέκνων της.

Παρομοίως, ένας κοινοβιότης, πώς θα μπορούσε άραγε να ξεχάσει ότι είναι μέλος μιας οικογένειας αγίων; Και ένας ενορίτης, δεν θα πρέπει στην λεγόμενη «ατομική» προσευχή του να μνημονεύει εμπόνως τους λοιπούς αδελφούς του; Ίσα ίσα, όσο αγαπά κανείς περισσότερο τους άλλους και τους εναγκαλίζεται στην κατ'ιδίαν προσευχή του, τόσο περισσότερο αγιάζει. Τόσο περισσότερο λειτουργεί ως «πρόσωπο». Γι' αυτό και ο πατήρ Αιμιλιανός προτρέπει «να προσπαθήσουμε να ζήσουμε αυτές τις άγιες μέρες (των Χριστουγέννων) σε μια ατμόσφαιρα πνευματικότητας και οικογενειακής αγάπης. Μακάρι, όταν γυρίσω, να σας ξαναβρώ γεμάτους πνευματικούς καρπούς». Δεν είναι τυχαίο που η οικογένεια στην Εκκλησία θεωρείται τόσο ιερός θεσμός, αποτελεί την λεγόμενη «κατ' οίκον» «εκκλησία».

Ότι το Μοναστήρι είναι κατεξοχήν μια οικογένεια, που πρέπει να απολαμβάνει την οικογενειακή ζωή ως αγαπητική κοινωνία, φαίνεται περισσότερο ιδίως στις

μεγάλες εορτές, όπως πχ την Πρωτοχρονιά, για την οποία ο πατήρ παρατήρησε ότι «δεν έχουμε τίποτε κοινό να κάνουμε με όσα κάνει ο κόσμος αυτήν την μέρα... Για μας είναι μια ευκαιρία να ευχαριστήσουμε τον Κύριο που μας αξιώνει να ζούμε σε αυτό το μοναστήρι... Η δική μας (μοναχική ζωή) είναι αγγελική κατάσταση κι ακόμη υψηλότερη. Εκείνο το φως που μήτε οι άγγελοι δεν μπορούν να αντικρίσουν, το αντικρίζουμε εμείς στο πρόσωπο του Χριστού. Εν τω φωτί σου οψόμεθα φως.»

Η μοναχική ζωή έχει μια εσχατολογική διάσταση, είναι μια διαρκής αίσθηση του μεγαλείου της θεανδρικής ιδιότητας του Κυρίου Ιησού Χριστού - η Ενανθρώπηση είναι που τίμησε τόσο πολύ τον άνθρωπο, περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο κτίσμα του Θεού. Και τις μεγάλες εορταστικές ημέρες αφήνεται ο μοναχός, αλλά και κάθε πιστός, να ζήσει μαζί με τους αδελφούς του αυτή την αίσθηση της ανθρωπίνης δόξας, της δόξας του Κυρίου Ιησού που χαρίζεται στον άνθρωπο.

Και όταν η γιορτή περνά και ξαναρχίζει ο συνήθης χρόνος της εργασίας, και πάλι δεν πρέπει να ξεχνά κανείς τον σωτηριολογικό σκοπό του διακονήματος, όπως ήδη είπαμε. «Το διακόνημα είναι απαραίτητο συστατικό της ζωής μας. Μας προετοιμάζει για την αγρυπνία, που είναι ο πυρήνας τη ζωής μας. Αν δεν λειτουργεί το διακόνημα, ούτε η λειτουργία θα λειτουργεί». Αν κανείς εργάζεται ατομοκεντρικά στη ζωή του, ατομοκεντρικά και θα προσεύχεται. Αν εργάζεται με το πνεύμα της διακονίας και της προσφοράς στους άλλους -και μπορεί να γίνεται αυτό κάθε φορά -, τότε θα προσεύχεται αληθινά ως γνήσιο μέλος της Εκκλησίας.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)